

ZARZĄDZENIE

Dnia 11 lipca 2023 r.

W związku z pismem adw. G. S. – obrońcy skazanego R. B. z dnia 5 maja 2023 r. zatytułowanym „Wniosek o wznowienie postępowania wykonawczego”, a stanowiącym sygnalizację wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postępowaniu zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt II AKZw 1373/22, zmieniającym postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 6 czerwca 2022 r., sygn. akt III Ko 573/22, w przedmiocie udzielenia skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia, na podstawie art. 542 § 3 *a contrario* k.p.k.

stwierdzić brak przesłanek do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wskazanym wyżej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...].

UZASADNIENIE

Wprawdzie zgodnie z przepisem art. 99 § 2 k.p.k. zarządzenie wymaga pisemnego uzasadnienia, jeżeli podlega zaskarżeniu, a tak w tej sprawie nie jest (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r., V KZ 31/09), jednak z uwagi na charakter sprawy Sąd Najwyższy uznał za celowe, również dla zachowania transparentności, skrótowe przedstawienie zasadniczych motywów swojego rozstrzygnięcia

W dniu 5 maja 2023 r. obrońca skazanego R. B. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt II AKZw 1373/22, zmieniającym postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 6 czerwca 2022 r., sygn. akt III Ko 573/22, w przedmiocie udzielenia skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Treść wniosku nie pozostawia wątpliwości, że stanowi on w rzeczywistości sygnalizację wystąpienia – w toku postępowania zakończonego powołanym wyżej orzeczeniem Sądu Apelacyjnego – uchybienia mającego postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a więc okoliczności mogącej skutkować wznowieniem postępowania z urzędu. Wystąpienie przesłanki „nienależytej obsady sądu” obrońca upatruje przy tym w fakcie udziału w składzie Sądu drugiej instancji SSO T. J., delegowanej do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] przez Ministra Sprawiedliwości decyzją z dnia 31 maja 2022 r. (DKO-I.5631.195.2022) na okres od dnia 1 czerwca 2022 r. do dnia 31 maja 2023 r. (k. 26 akt SN – IV KO 109/22).

Wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] i udzielenie przez Sąd Najwyższy R. B. warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności ewentualnie uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez równorzędny skład Sądu Apelacyjnego, spoza apelacji katowickiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy w niniejszej sprawie nie zmaterializowała się bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. obligująca do wznowienia z urzędu postępowania wykonawczego.

Kwestia powyższa była już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w sprawie IV KO 109/22, w której zarządzeniem z dnia 19 stycznia 2023 r. stwierdzono brak przesłanek do wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k. Wprawdzie w podlegającej obecnej analizie sygnalizacji obrońca zastrzega, że w tym wypadku nie może być mowy o powadze rzeczy osadzonej, gdyż podstawą jego inicjatywy nie jest powoływana w poprzednim wniosku (sygnalizacji) uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), lecz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z dnia 16 listopada 2021 r. (sprawy od C-748/19 do C-754/19) – „Prawo Unii stoi na przeszkodzie obowiązującemu w Polsce systemowi zezwalającemu Ministrowi Sprawiedliwości na delegowanie sędziów do sądów karnych wyższej

instancji, z którego to delegowania Minister Sprawiedliwości, będący zarazem Prokuratorem Generalnym, może odwołać sędziego w każdym czasie i bez uzasadnienia. Wymóg niezawisłości sędziowskiej wymaga bowiem, by przepisy dotyczące takiego delegowania przewidywały niezbędne gwarancje w celu uniknięcia ryzyka wykorzystywania takiego delegowania do politycznej kontroli treści orzeczeń sądowych, w szczególności w obszarze prawa karnego” – wszelako z twierdzeniem tym nie można się zgodzić.

W powołanym wyżej zarządzeniu Sądu Najwyższego zauważono wprawdzie, że uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. nie może stanowić podstawy do formułowania poglądu o wystąpieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.) w odniesieniu do sędziego delegowanego, gdyż dotyczy ona wyłącznie osób powołanych na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3), nie ulega jednak wątpliwości, że fakt samego delegowania SSO T. J. do Sądu Apelacyjnego w [...] był Sądowi Najwyższemu wiadomy, łącznie z argumentacją mającą wspierać zarzuty co do bezstronności tego sędziego, a związane w udzieleniem mu delegacji z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, pełniącego jednocześnie funkcję Prokuratora Generalnego oraz przewodniczącego partii politycznej.

Powyższe nie pozostawia też wątpliwości, że kwestia prawidłowości delegowania wyżej wymienionej stała się przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, o czym przekonują powołane wyżej uwagi zawarte w uzasadnieniu omawianego w tym miejscu zarządzenia, z ostateczną konkluzją, że delegacja SSO T.J. nie zawierała mankamentów, które w orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie uznawane są za bezwzględne przyczyny odwoławcze. Jeżeli ponadto uwzględni się bezsporny fakt, że sformułowane w obecnym wniosku twierdzenia obrońcy R. B., mające wspierać pogląd o wątpliwościach co do bezstronności SSO T. J., odwołują się do tożsamyh okoliczności, które poddane zostały analizie Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu poprzedniej sygnalizacji, to pogląd autora wniosku o oparciu aktualniej sygnalizacji na innych podstawach faktycznych jest całkowicie nieuprawniony.

Oczywiste jest również i to, że skoro prawidłowość delegacji orzekającej w Sądzie Apelacyjnym w [...] sędziego rozpatrywana była w dniu 19 stycznia 2023 r., a ponadto właśnie wyłącznie na fakcie delegacji opierało się twierdzenie obrony o „nienależytej obsadzie sądu”, to w polu widzenia Sądu Najwyższego musiał siłą rzeczy pozostawać również powoływany w obecnej sygnalizacji wyrok TSUE z dnia 16 listopada 2021 r.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należało brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w niniejszej sprawie jako już prawomocnie rozstrzygniętej powoływanym wyżej zarządzeniem Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2023 r.

**Odpis zarządzenia doręczyć skazanemu i jego obrońcom
z pouczeniem o jego niezaskarżalności.**

SSN Tomasz Artymiuk

[K.K.]

[ł.n]